

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1307/2014
29.01.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у прекршајном предмету окривљеног Б.Ж., због прекршаја из члана 330. став 1. тачка 8) Закона о безбедности саобраћаја на путевима, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Птз 585/14 од 30.12.2014. године, поднетом против правноснажних пресуда Прекршајног суда у Прокупљу Пр 276/14 од 30.05.2014. године и Прекршајног апелационог суда у Београду Прж 13206/14-11 од 17.10.2014. године, у седници већа одржаној 29.01.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Птз 585/14 од 30.12.2014. године, па се **УКИДАЈУ** правноснажне пресуде Прекршајног суда у Прокупљу Пр 276/14 од 30.05.2014. године и Прекршајног апелационог суда у Београду Прж 13206/14-11 од 17.10.2014. године, а предмет враћа Прекршајном суду у Прокупљу на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Прекршајног суда у Прокупљу Пр 276/14 од 30.05.2014. године окривљени Б.Ж. је оглашен кривим да је учинио прекршај из члана 330. став 1. тачка 8) Закона о безбедности саобраћаја на путевима за који је осуђен на новчану казну у износу од 60.000,00 динара и одређено је да је исту дужан да уплати у корист буџета Републике Србије у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а истовремено је одређено да ће му се у супротном новчана казна заменити казном затвора у трајању од 60 дана тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара одредити један дан затвора. Окривљеном је поред новчане казне кумулативно изречена и заштитна мера забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од осам месеци и одређено је да ће заштитну меру по правноснажности пресуде извршити надлежни орган. Истом пресудом окривљеном је поред новчане казне кумулативно изречено и 14 казних поена које ће по правноснажности пресуде евидентирати надлежни орган. Наведеном пресудом окривљени је обавезан да плати трошкове прекршајног поступка у паушалном износу од 1.000,00 динара у корист буџета Републике Србије у истом року као и казну, као и да по извршеним уплатама обавести суд или достави суду уплатнице на увид.

Пресудом Прекршајног апелационог суда у Београду Прж 13206/14-11 од 17.10.2014. године одбијене су као неосноване жалбе подносиоца за покретање прекршајног поступка Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Полицијске управе у Прокупљу, Одељење саобраћајне полиције - саобраћајна полицијска испостава и браниоца, адвоката Ј.С., а пресуда Прекршајног суда у Прокупљу Пр 276/14 од 30.05.2014. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, Републички јавни тужилац је поднео захтев за заштиту законитости Птз 585/14 од 30.12.2014. године, због битне повреде одредаба прекршајног поступка у смислу члана 234. став 1. тачка 15) Закона о прекршајима („Службени гласник РС“ бр. 101/05, 116/09 и 111/09) и повреде материјалног права из члана 235. став 1. тачка 2) истог Закона о прекршајима, са предлогом да Врховни касациони суд уважи захтев за заштиту законитости као основан, укине побијане пресуде и списе предмета врати првостепеном суду на поновну одлуку.

Врховни касациони суд је након што је у смислу члана 286. став 2. Закона о прекршајима („Службени гласник РС“ бр. 65/2013) о седници већа обавестио Републичког јавног тужиоца, одржао седницу већа, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је основан.

Наиме, из списка предмета произилази да је према ставу нижестепених судова окривљени извршио прекршај из члана 330. став 1. тачка 8) Закона о безбедности саобраћаја на путевима зато што је 27.01.2014. године управљао путничким возилом у време трајања изречене заштитне мере забране управљања моторним возилом са трајањем од 21.12.2013. до 21.03.2014. године. У том смислу првостепени и другостепени суд у побијаним пресудама утврђују да је обавештење, о изреченој мери забране управљања моторним возилом окривљеном примила лично Н.Ж., ужи члан породице, а коју чињеницу судови утврђују на основу фотокопије обрасца саопштења МУП-а, који образац је прописан Правилником о извршењу мере забране управљања моторним возилом и из кога обрасца произилази да је исти издат на име Б.Ж. коме је на основу члана 202. Закона о безбедности саобраћаја на путевима саопштено да му је у регистру о изреченим мерама евидентиран податак о заштитној мери забране управљања моторним возилом, те да мера почиње да тече од дана пријема овог саопштења, а на месту где стоји потпис примаоца и где је утиснут јединствени матични број окривљеног Б.Ж. потписано је лице Н.Ж. Такође, из образложења другостепене побијане пресуде произилази да је окривљени о наведеном саопштењу о изреченој заштитној мери „уредно обавештен у смислу члана 74. став 2. Закона о општем управном поступку“.

Напред изнети ставови нижестепених судова се не могу прихватити из следећих разлога:

Одредбом члана 340. Закона о прекршајима („Службени гласник РС“ бр. 65/2013) је прописано да ће се прекршајни поступци започети до дана

почетка примене овог закона окончати по одредбама Закона о прекршајима („Службени гласник РС“ бр. 101/05, 116/08 и 111/09), па се у овом поступку законитост побијаних правноснажних одлука мора оцењивати у складу са Законом о прекршајима („Службени гласник РС“ бр. 101/05, 116/08 и 111/09).

Одредбом члана 202. став 1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима је прописано да време трајања заштитне мере, односно мере безбедности забране управљања моторним возилом тече од дана када је територијално надлежна организациона јединица Министарства унутрашњих послова меру извршила, док је ставом 3. истог члана прописано да се заштитна мера, односно мера безбедности забране управљања моторним возилом сматра извршеном када територијално надлежна организациона јединица Министарства унутрашњих послова, на основу правноснажне одлуке органа односно суда који је меру изрекао, то возачу саопшти у писаној форми и тај податак евидентира у регистар возача, односно регистар страних возача којима је изречена заштитна мера, односно мера безбедности, док је ставом 4. истог члана прописано да заштитна мера, односно мера безбедности почиње да тече од дана када је возачу саопштена, а у ставу 6. истог члана је прописано да ће министар унутрашњих послова прописати начин и поступак извршења ових мера, вођење евиденција, као и изглед обрасца којим се возач у писаној форми обавештава о времену трајања изречене мере. Одредбом члана 330. став 1. тачка 8) Закона о безбедности саобраћаја на путевима је прописано да ће се казном затвора од најмање 15 дана и 14 казних поена казнити за прекршај возач који управља моторним возилом, односно трамвајем за време трајања заштитне мере, односно мере безбедности забране управљања моторним возилом.

Полазећи од наведеног, по налажењу Врховног касационог суда, а како се то основано истиче у захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца побијане пресуде су донете уз битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 234. став 1. тачка 15) Закона о прекршајима („Службени гласник РС“ бр. 101/05, 116/08 и 111/09), јер су разлози дати у побијаним пресудама о одлучним чињеницама нејасни и з знатној мери противречни. Наиме, нижестепени судови у побијаним одлукама утврђују да је обавештење о изреченој мери забране управљања моторним возилом окривљеном примила лично Н.Ж. и из тога изводе закључак да је од тог тренутка окривљеном саопштено да му је изречена наведена заштитна мера и да је тим тренутком отпочело извршење те мере. Међутим, по оцени овог суда, овакав закључак нижестепених судова се не може прихватити, јер је исти нејасан и противречан, с обзиром на то да из саопштења МУП-а о отпочињању извршења предметне заштитне мере, за које саопштење постоји посебан образац и које је упућено на име окривљеног и у коме је на месту за потпис примаоца утиснут јединствени матични број окривљеног, управо произилази да исто мора примити окривљени лично, јер је потпуно нелогично да испод утиснутог ЈМБГ окривљеног стоји потпис другог лица које није окривљени, па би се по оцени овог суда, а у смислу члана 202. Закона о безбедности саобраћаја на путевима од тренутка када окривљени лично потпише наведено саопштење сматрало да је започело извршење предметне заштитне мере. Такође, другостепени суд у образложењу побијане пресуде истиче да је у конкретном случају извршено уредно достављање у смислу члана 74. став 2. Закона о општем управном поступку којим је прописано да ако се достављање

врши на радном месту лица коме писмено треба доставити, а то лице се ту не затекне, достављање се може извршити лицу које је на истом месту запослено, ако оно пристане да прими писмено, те да се достављање адвокату може извршити и предајом писмена лицу запосленом у адвокатској канцеларији. Међутим, по налажењу овог суда, потпуно је нејасно и нелогично како је другостепени суд у конкретном случају достављање које је извршено ужем члану породице окривљеног могао да подведе под цитирану законску одредбу Закона о општем управном поступку, а која одредба се односи на достављање на радном месту и на тај начин утврди да је извршено уредно достављање, притом потпуно занемарујући одредбу члана 77. Закона о општем управном поступку којом је прописан начин личног достављања писмена.

Врховни касациони суд је имао у виду да је захтев за заштиту законитости против побијаних одлука поднет и због повреде материјалног прекршајног права из члана 235. став 1. тачка 2) Закона о прекршајима („Службени гласник РС“ бр. 101/05, 116/08 и 111/09), међутим, како у образложењу захтева нису дати разлози због којих Републички јавни тужилац сматра да је у побијаним одлукама дошло до повреде материјалног прекршајног права у смислу члана 235. став 1. тачка 2) наведеног Закона о прекршајима, то овај суд није испитивао да ли је у побијаним одлукама дошло до наведене повреде материјалног права.

Како су побијане одлуке донете уз битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 234. став 1. тачка 15) Закона о прекршајима („Службени гласник РС“ бр. 101/05, 116/08 и 111/09), исте су морале бити укинуте и предмет враћен првостепеном суду – Прекршајном суду у Прокупљу на поновно одлучивање. У поновном поступку првостепени суд ће имати у виду све примедбе из ове пресуде, поступити по истим и с тим у вези на поуздан начин утврдити да ли је и ако јесте кад окривљеном у складу са законом саопштено у писаној форми да је према њему отпочело извршење заштитне мере забране управљања моторним возилом „Б“ категорије, а све то како би могао да донесе правилну и на закону засновану одлуку за коју ће дати јасне, правилне и аргументоване разлоге.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 287. став 4. Закона о прекршајима („Службени гласник РС“ бр. 65/13), одлучио као у изреци пресуде.

Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић, с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић, с.р.